



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 2/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., P., zastúpenej advokátom JUDr. I. G., P., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza a jeho uznesením č. k. 12 C 93/04-33 zo 6. mája 2005 a postupom Krajského súdu v Trenčíne a jeho uznesením č. k. 4 Co 146/05-40 z 30. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2005 telefaxom doručená a 28. septembra 2005 poštovou prepravou doplnená sťažnosť J. P., P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej aj „okresný súd“) a jeho uznesením č. k. 12 C 93/04-33 zo 6. mája 2005 a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) a jeho uznesením č. k. 4 Co 146/05-40 z 30. júna 2005.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: «(...) Návrhom zo dňa 11. 6. 2004 som sa domáhala vysporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. 1885 obec K., kat. územie K., a to rodinného domu súpisné č. 47 postaveného na pozemku parc. č. 108, 109.

V priebehu konania mi bolo uznesením Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 06. 05. 2005 oznámené, že žalovaná ad 3) M. H., (...) zomrela v roku 2004. Zároveň ako dedičia v 1. skupine podľa Občianskeho zákonníka do úvahy pripadajú J. H., V. H. a A. K. V zmysle ustanovení § 107 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, súd konanie prerušil.

Proti uzneseniu o prerušení konania som podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie. Krajský súd v Trenčíne rozhodol uznesením zo dňa 30. 6. 2005 tak, že potvrdil napadnuté uznesenie Okresného súdu v Prievidzi.

Mám za to, že bol to najmä krajský súd, ktorý sa mal s mojimi námietkami riadne vysporiadať a rozhodnutie o prerušení konania zrušiť. (...)

V zmysle § 107 Občianskeho súdneho poriadku konanie súd preruší najmä vtedy, ak ide o majetkovú vec a navrhovateľ alebo odporca zomrel; v konaní pokračuje s dedičmi účastníka, len čo sa skončí konanie o dedičstve, pokiaľ povaha veci nepripúšťa, aby sa s týmito dedičmi nepokračovalo skôr.

Súd nemá priamo zákonom stanovenú povinnosť vždy prerušiť konanie, ak účastník konania umrie, ale mal by skúmať, či povaha veci nepripúšťa, aby sa v konaní pokračovalo. Súdny túto skutočnosť neskúmali a len sa vo svojich odôvodneniach uznesenia o prerušení konania obmedzili na konštatovanie, že nie je zatiaľ zrejme či, resp. v akých podieloch budú dedičia dedič a citovali ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku o prerušení konania. V tomto prípade mám za to, že povaha veci pripúšťa, aby sa pokračovalo v konaní. V každom prípade sú rozhodnutia súdov nepreskúmateľné nakoľko neobsahujú odôvodnenie všetkých právne relevantných skutočností a teda sú arbitrárne.

V tejto súvislosti poukazujem predovšetkým na svoj už teraz vysoký vek a snahu dať si svoje majetkové záležitosti do poriadku. Keďže žalovaná nebola v minulosti ochotná vyriešiť náš spor mimosúdne, zmiernivou cestou, je tu veľké nebezpečenstvo aj zo strany jej dedičov zo zbytočného predlžovania dedičského konania a tým následne nebezpečenstvo prietahov, v dôsledku čoho by som sa vydania konečného rozhodnutia už nemusela dožiť. Ďalej chcem upozorniť aj na vyšší vek ostatných účastníkov, pričom konanie by mohlo byť

pri danom postupe súdu viackrát prerušené, čo ešte viac zvyšuje spomínané nebezpečenstvo.

Taktiež možno poukázať najmä na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 9/2000.

„Vo svojom vyjadrení z 23. februára 2000 Okresný súd Stará Ľubovňa vyjadril názor, že ustanovenie § 107 OSP nebráni pokračovať v konaní s právnymi nástupcami žalovaných. Ukončiť vec rozhodnutím však možno len po právoplatnom ukončení konania o dedičstve.“

S týmto názorom všeobecného súdu Ústavný súd vyjadril svoj súhlas.

Poukazujem aj na právne názory uvedené v odbornej tlači: Procesní nástupctví v civilním soudním řízení (PPP. 94, 9: 1), kde sa uvádza dokonca možnosť stanoviť ešte neznámym dedičom opatrovníka.

„V prípade, ak zomrie účastník konania - fyzická osoba, stávajú sa procesnými nástupcami v konaní jej dedičia (obdobne to samozrejme platí, aj keď súd vydá rozhodnutie o vyhlásení za mŕtveho v zmysle § 198 O. s. p.).

Platné dedičské právo stojí na zásade, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa – „delačný princíp“. Pretože v tejto dobe nie je spravidla okruh dedičov známy, súd konanie preruší. Ak je tu však nebezpečenstvo prieťahov a zbytočného predlžovania konania, môže súd neznámym dedičom ustanoviť opatrovníka a v konaní pokračovať s opatrovníkom až do doby, než budú dedičia zistení.“

Súd v každom prípade musí zvažovať práva budúceho dediča na ochranu svojich práv a možnosť zúčastniť sa konania, ako i mojich práv na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Nakoľko okruh oprávnených dedičov je v tomto prípade známy a dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa, môžu byť účastníkmi konania zatiaľ všetci potencionalni dedičia. Tiež to bude jeden z dôvodov, pre ktoré budú mať dedičia záujem skôr skončiť dedičské konanie, nakoľko tí, ktorí nebudú chcieť nehnuteľnosť nadobudnúť, nebudú chcieť v konaní vystupovať.

Konanie pred Okresným súdom v Prievidzi začalo návrhom podaným dňa 11. 6. 2004. (...) právna istota pre účastníka konania nastáva až právoplatnosťou rozhodnutia súdu. Teda mám za to, že v konaní postupom súdu dochádza k porušovaniu aj môjho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd môže riadne konať a

pripraviť tak podklady pre rozhodnutie hneď po vydaní dedičského rozhodnutia.

Návrh na začatie konania bol podaný dňa 11. 6. 2004, doteraz dokazovanie nepokročilo a ak bude konanie prerušené ani nepokročí. (...)

Postupom súdu, došlo k porušeniu môjho základného práva garantovaného Ústavou Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 základné právo na súdnu ochranu, čl. 48 ods. 2 základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo na to, aby moja záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom nakoľko sa mi postupom Krajského súdu v Trenčíne a postupom Okresného súdu v Prievidzi znemožňuje konať pred súdom a uplatniť svoje práva. (...)

Navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, uznesenie Okresného súdu v Prievidzi a zaviazal súdy konať vo veci bez prietahov.

Finančné zadosťučinenie priznať nežiadam, nakoľko základom sťažnosti je ústavné posúdenie prerušenia konania.

Navrhujem aby súd mi priznal náklady konania a to trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci. (...)

Navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal nasledovný nález:

1. Základné práva J. P. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 12 C 93/2004 a Krajskom súde v Trenčíne sp. zn. 4 Co 146/05-40 z 30. júla 2005 porušené bolo.

2. Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 146/05-40 z 30. júna 2005 a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Okresný súd v Prievidzi a Krajský súd v Trenčíne sú povinné spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia J. P. advokátovi JUDr. I. G. vo výške 5.302 Sk (...) na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľky zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Prievidza a jeho uznesením č. k. 12 C 93/04-33 zo 6. mája 2005 a postupom Krajského súdu v Trenčíne a jeho uznesením č. k. 4 Co 146/05-40 z 30. júna 2005.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľka napadla postup a rozhodnutie okresného súdu, ako aj postup a rozhodnutie krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľky krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti

úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobie platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti prerušenia konania, jeho opodstatnenosti a pod.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú

legitimný cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Otázka posúdenia prípustnosti prerušenia konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom uznesení č. k. 4 Co 146/05-40, týkajúcim sa otázky prípustnosti prerušenia konania v danej veci.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že:

„Smrť občana je právnou skutočnosťou, ktorou zákon spája vznik občianskoprávných vzťahov dedičských. Dedičia nadobúdajú dedičstvo smrťou poručiteľa; tým však ešte nie sú bez ďalšieho určené konkrétne veci ani podiely, ktoré jednotliví dedičia z dedičstva nadobúdajú. Riešenie týchto právnych vzťahov, ktoré vznikli v dôsledku smrti poručiteľa, patrí do právomoci súdu.

Konanie o dedičstve po poručiťelke M. H. vedené na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 14 D 898/2004 nebolo v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva ešte skončené. Z oznámenia Notárskeho úradu JUDr. E. V. zo dňa 8. 11. 2004 vyplýva, že zákonní dedičia v prvej skupine sú J. H., V. H. a A. K. Keďže doposiaľ ešte nedošlo na Okresnom súde v Prievidzi k vyporiadaniu ohľadne nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu, niet dokladov pre konštatovanie, že účastníci sú spoluvlastníci týchto nehnuteľností; niet preto ani podkladu pre uplatnenie návrhu pre zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Kým sa konanie o dedičstve právoplatne neskončí takým spôsobom, že sa potvrdí nadobudnutie vecí z dedičstva viacerým dedičom do podielového spoluvlastníctva zostáva otvorená otázka, či ku vzniku spoluvlastníctva v tejto veci vôbec dôjde. V konaní o dedičstve môže totiž dôjsť napr. aj k takému vyporiadaniu, že vec pripadne do výlučného vlastníctva iba jedného dediča. Vyporiadanie medzi dedičmi má spätnú pôsobnosť a jeho účinky nastávajú už ku dňu smrti poručiteľa, avšak kým nie je isté, že v dôsledku dedenia vzniklo podielové spoluvlastníctvo veci, súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď konanie v danej veci v zmysle § 107 ods. 3 O. s. p. prerušil až do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 14 D 898/2004. Námietky navrhovateľky uvádzané v odvolaní preto

neboli dôvodné, nakoľko nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 9/2000 sa vzťahuje na konanie predmetom ktorého bola ochrana vlastníckeho práva a nie zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva“.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu o prípustnosti prerušenia konania v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, krajský súd na zásadné námietky sťažovateľky zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľky považovať za neodôvodnené a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdiť. Krajský súd sa okrem iného náležite vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa nálezů ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 9/00.

V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

3. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré

sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľka, ktorá je v konaní pred ústavným súdom zastúpená advokátom, teda kvalifikovaným právnym zástupcom, neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jej práva na súdnu ochranu. Sťažovateľke súdy neodopreli spravodlivosť, ibaže jej návrhu na pokračovanie konania v danom prípade nevyhoveli. Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96). Preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

4. Z obsahu sťažnosti vyplýva aj tvrdenie sťažovateľky, že prerušením napadnutého konania dochádza postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 93/04 k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (mutatis mutandis I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania podľa § 107 Občianskeho súdneho poriadku (ku ktorému došlo podľa horeuvedeného zistenia ústavného súdu v danom prípade ústavne relevantným spôsobom) možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto ústavný súd nečinnosť okresného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (mutatis mutandis II.ÚS. 3/03, I. ÚS 65/03).

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikoval ako porušenie základného práva sťažovateľky garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2006